

[Jens Peter Jensen.]

93 og 94 utvivlsomt vil medføre, at man inden for erhvervslivet mobiliserer endnu større skepsis over for regeringens ytringer om en erhvervsvenlig politik: huldheden i den tale er jo afsløret fuldstændigt.

Under det foreliggende lovforslags første behandling nævnte jeg en række forhold, som må begrunde, at man bevarer adgangen til afskrivning på bindende kontrakt. De synspunkter, jeg dér fremførte, er jo blevet fuldt ud bekræftet af de erhvervshenvendelser, der er sket til folketingsudvalget, og jeg skal her henlede opmærksomheden på disse henvendelser, der er optrykt som bilag til udvalgets betænkning.

Man kan måske særlig gøre opmærksom på de anførte udtalelser fra korn- og foderstofbranchen, der er en branche med særlige handelsvilkår, en branche, der har stærkt svingende priser, en branche, der lever og virker under strenge finansieringsforhold, stram likviditet; i det hele taget er de synspunkter, der er ført frem fra denne branches side, en saglig bekræftelse på, at vi skulle bevare den bestående lovgivning. Denne branche vil blive påført en voldsom belastning af likviditeten, hvis de nuværende afskrivningsregler forsvinder.

Jeg kunne også pege på en anden branche, nemlig tekstilbranchen. Det er en branche, som har en produktionstid på vel omkring 1½ år, fra det øjeblik man køber en råvare på bindende kontrakt, får den hjem, forarbejder den, og til man skal sælge den, og det er en branche, der er i høj grad påvirket af modesvingninger; der er altså stor usikkerhed, der er mulighed for god forretning og risiko for betydelige tab.

Jeg kan nævne, at en dag jeg var med i et fly fra et møde i Jylland, mødte jeg en tekstilfabrikant, som har oparbejdet en betydelig virksomhed ude i provinsen. Han har fået den gode idé at købe nogle råvarer ovre i USA og lave det, man populært kalder for cowboybukser, og dernæst eksporterer han hele produktionen til Norge. Men det er klart, at det er en risikobetonet forretning, og han vil da være bekymret for, hvordan sådan en virksomhed kan føres videre, hvis man skal tage den betydelige risiko, der kommer, når man afvikler disse afskrivningsmuligheder. Jeg synes da, det er en forretning, der er værd at bevare her i

Danmark, det er et godt initiativ, det er en beskæftigelse ude i en egn af landet, hvor man i høj grad har beskæftigelse behov. Der kunne nævnes mange andre eksempler, der hver for sig må tilråde, at vi bevarer den lovgivning, vi har.

Men det korte af det lange i hele denne historie er, at ophævelse af de gældende regler vil belaste erhvervslivets likviditet med flere hundrede millioner kroner, ja, vel med en milliard kr. — jeg bemærkede, at den konservative ordfører nævnte noget med 1.200 mill. kr. — og det siger da sig selv, at det er en alvorlig belastning for erhvervslivet. Men finansministeren har kun ét øje, og det hviler altid på den erhvervsdrivende; finansministerens øje følger ikke med i, hvad konsekvenserne er for sådan en virksomhed, for de beskæftigede, for udviklingen af den produktive beskæftigelse ude omkring.

Der sker altså denne vældige belastning af likviditeten på et tidspunkt, hvor vi i forvejen har en meget stram kreditpolitik, og det sker på et tidspunkt, hvor dansk erhvervsliv virkelig har behov for også i det danske samfunds interesse at udbygge sit produktionsapparat og udbygge sin indføring på markeder ude omkring.

Jeg ved godt, at finansministeren — eller sådan har jeg forstået det i hvert fald — har en fornemmelse af, at hvis det er noget med afskrivning på maskiner, på sådan noget, man kan tage og føle på, så er det noget, man kan have en god vilje over for. Men selve handelsindsatsen, købmandskabet, det at placere danske virksomheder, dansk produktion, dansk afsætning, ude omkring i verden, det interesserer man sig ligesom ikke for. Men, højtærede minister, det er jo i lige så høj grad én produktiv indsats som selve den fysiske fremstilling af et produkt.

Man må vel også sige, at på hjemmemarkedet er konkurrencen blevet hårdere under de nye markedsvilkår. Det vil sige, at vi kan komme ud for, at udenlandske virksomheder, der er økonomisk bedre funderet, kan tage markedsandele fra danske virksomheder såvel ude som hjemme. Er det det, vi har behov for? Er det det, regeringen kalder en erhvervsvenlig politik? Jeg synes egentlig, man skulle skamme sig lidt fra regeringens side over den adfærd, der er udviklet omkring de to lovforslag, nr. 93 og 94.